

Spørgsmaal om, et hegrændset Inkassations-
 hverv under, de særlige Forhold, som den ærede
 Drdfører nøagtigt fremhævede. Overfor disse
 særlige Forhold kan jeg imidlertid ikke se ret-
 tere end, at man gaar vedkommende Guldmæg-
 tige eller vedkommende Netsbetjent, eller jeg
 fulde maatte sige Statskassen, meget nær, der-
 som det forbydes, at benytte Guldmægtige til
 Inkassationer. Det er vitterligt, at den Løn,
 som, indtil videre, er betragtet som normal, for
 Guldmægtigene paa Grund af Kontorhøldsveder-
 laget, er saa ringe, at det gabenbart maa være
 forudsat, at de kunne have nogen Veilighed til
 andet Erhverv. Det er klart, at det ikke kan
 være i Nogens Interesse, at der idelig og
 idelig skal stiftes med Guldmægtige. Sely om
 man under de nuværende uheldige Forhold,
 hvor der er en saa overvældende Masse Kan-
 didater, der gaa ledige, kan tænke sig, at Gul-
 mægtige i nogle Aar kunne faas for en saa
 ringe Løn, er det klart, at Forretningerne maa
 lide, naar en altfor hyppig Verden bliver en
 Nødvendighed. — Ved Forslagene under Nr.
 31 og 32 skal jeg ikke opholde mig. Hvad
 derimod angaar Forslaget under Nr. 33, da
 maa det ærede Mindretal, som har stillet det,
 tillade mig at sige, at dette Forslag virkelig
 ikke kan forenes med Hovedtanken i Lovens
 Bestemmelser. Jeg forstaar saa godt, at naar
 man har Tvivl og Betænkelse ved selve den
 Tankegang, som hersker i Lovforslaget, fristes
 man til at stille saadanne ødelæggende Forslag;
 men enten maa man være villig til at gaa
 ind paa Grundtanken eller ikke, og vil man
 gaa ind paa Grundtanken, saa maa man holde
 dens Gjennemførelse fri for saadanne Erin-
 dringer om en tidligere Netsstilstand, som ikke
 dermed kan forenes. Lovforslaget gaar ud fra
 den Anskuelse, at man ikke skal indføre Netsfor-
 tabelse — thi en Udelukkelse, fordi man ikke er
 mødt efter en saadan Indkaldelse, er jo en virkelig
 Netsfortabelse — uden Nødvendighed. Erfjen-
 der man dette, erkjender man, at det hidtil gjæl-
 dende absolut ubetinget udelukkende Proklama-
 tion ikke er nødvendigt og, forsaavidt det ikke er
 nødvendigt, heller ikke bør bibeholdes, saa maa
 man ikke til de nye Regler herom sætte Erin-
 dringer og Lovninger af den gamle Tankegang,
 som staa i ligefrem Strid med den hele nye

Fremgangsmaade. Det maa jo erindres, at
 man efter Lovforslagets Bestemmelser ligesuldt
 skrider til Udledning, og den Udledning, som
 har fundet Sted, staaer ved Magt, saa at den
 ikke svækkes, fordi der senere meder sig For-
 dringer. — Forslaget under Nr. 34 skal jeg
 ikke opholde mig ved. — Under Nr. 35 har
 et Mindretal stillet et Forslag, der gaar ud
 paa, at det skal være en Betingelse for Tvangs-
 afford, at Skyldneren tilbyder at betale til de
 simple personlige Kreditorer mindst 50 pCt.
 af deres Fordringers Beløb. Den ærede Drd-
 fører har allerede saa udførlig udtalt sig om
 dette Forslag, at der i Hovedsagen virkelig ikke
 er Noget for mig at tilføje. Jeg skal kun
 bekræfte, at efter min Opfattelse og efter de
 Mænds Opfattelse, som have haft med denne
 Sags Bearbejdelse at gøre, vil det naturligvis
 en saadan Fordring om 50 pCt. praktisk taget
 baalt. Besentligt være det Samme, isom at for-
 kaste den hele Udgang til Tvangsafford, som
 man jo dog i Principet gaar ind paa. Det vil
 være det Samme som at kalde Underhaands-
 Affordsystemet til Live igjen, fordi der Fordring
 som denne efter Alt, hvad den ærede Drdfø-
 rer har udviklet, vil staa i fuldstændig Strid
 med de virkelige Livsforhold. Men der blev
 først af det ærede Medlem for Sots Amts
 2den Valgrebs (Alberti) og derefter af et
 andet æret Medlem, som særlig forsvarede dette
 Forslag (Scavenius), gjort en faktisk Paa-
 stand, der for dem, der lagde Noie Mærke dertil,
 maatte staa i en besynderlig skjærende Strid
 med, hvad den ærede Drdfører og jeg nu have
 udtalt. Jeg sigter til Henvisningen til Eng-
 land, thi det maa indrømmes, at i England i
 England, taale en Bestemmelse, som denne, at
 der ikke bliver Tale om Tvangsafford, med-
 mindre vedkommende Skyldner er i Stand til
 at betale 50 pCt., saa kunne ogsaa vi taale
 det; ganske vist er man rigere i England, men
 forholdsvis bør vi dog være i Stand til at
 fyldestgøre det samme Krav. Men, mine Her-
 rer, denne Paa-stand beror paa en Misfor-
 staaelse; det forholder sig ikke saaledes, den er
 en ligefrem Feiltagelse. Da jeg havde hørt
 denne Paa-stand af det ærede Medlem af Min-
 dretallet (Alberti), som først bragte den frem,
 spurgte jeg det ærede Medlem, om han havde